

„Hvor bliver I dog af!“ raabte Vilhelmine, da Vognen nærmede sig.

Lyden af hendes Stemme og navnlig den Utaalmodighed, hun lagde i den, gjorde straks Jægermesteren blød om Hjertet. Han havde netop siddet og svoret dyrt paa, at han, naar de kom hjem, vilde tage Hundepisken og tærsk hende gul og grøn som en Skærtorsdagssuppe. Nu fik han fugtige Øjne af Taknemlighed over, at hun ikke tvang ham til at gøre Alvor af det.

„Hvad har I saadan et Jav for?“ sagde han bare, næsten klynkende.

Ved Indkørslen til den brede Poppelalle, der førte op til Storeholt, sagde Hr. Frandsen Farvel, mens han lod Hesten kapriolere, og dansede derpaa afsted i en engelsk Galop. Lidt efter kørte Vognen op for Trappen, hvor baade Husjomfruen og en af Stuepigerne kom ud for at tage imod.

Af deres forskræmte Miner forstod de straks allesammen, at der maatte være sket noget alvorligt.

„Hvad er der paa Færde?“ spurgte Jægermesteren.

Husjomfruen fortalte, at det var den syge Køkkenpige, der pludselig var bleven meget daarlig og vistnok ikke kunde leve. Doktoren havde været der og sagt, at det var en slem Lungebetændelse. Pigen havde saa bedt om at faa Præsten hentet for at blive berettet. Pastor Gaardbo var netop kommen og sad inde hos hende.

Damerne steg stille ned af Vognen. Jytte, der endnu ikke havde forvundet Uhyggen fra den vilde Jagt gennem Skoven, blev stærkt rystet af Meddelelsen. Hun gjorde sig ikke Rede for Grunden, men ved Tanken om Døden følte hun Pastor Gaardbos Tilstedeværelse som en Betyggelse.

Fru Vilhelmine, der var staaet af ved Stalden, kom først nu derhen og hørte, hvad der var sket.

„Er Præsten inde hos Oline?“ spurgte hun.

Husjomfruen gentog sin Fortælling.

„Hvad er det for en Oline?“ spurgte Jytte. „Det er da ikke hende den pæne, der ogsaa var her sidste Sommer? ... Tænk!“